

Bu oyunu bozmak ancak metal işçisinin örgütlü birliği ve mücadelesi ile olanaklı olabilir. Seyirci kalmaya devam edersek kaybetmeye devam edeceğiz.

sayfa 2

Bizimle iletişim için facebook sayfamıza mesaj atabilirsiniz.

Çalışma alanlarında yaşadığınız sorunları iletebilir, görüşlerinizi, önerilerinizi paylaşabilirsiniz.

Sesinizi diğer sınıf kardeşlerimize taşıyabilirsiniz.

İşçi sınıfı birlik olduğunda güçlüdür. Şimdi birlik olma zamanı!

f: Metal İşçileri Birliği -MiB

METAL İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı No:1645*NİSAN 2022

Emperyalist savaşa, sömürüye ve köleliğe karşı

HAYDİ 1 MAYIS'A

1 Mayıs'ın öngünlerinde olduğumuz bu zamanda işçi sınıfı olarak önemli bir dönemden geçmekteyiz. Emperyalist-kapitalist sistemin bunalımlarının derinleştiği, çıkar kavgalarının daha da arttığı günümüzde, hergün yeni savaşlar, yeni krizlerle yüzyüze kalmaktayız. Emperyalistlerin hegemonya savaşlarının sonucu işçi ve emekçilerin bir kısmı yerinden yurdundan edilip kıyımdan geçirilirken, geri kalanlarımız bu yıkımın faturasının bedelini, daha fazla sömürüyle, açlıkla ve yoksullukla ödüyoruz.

Türkiye'de yaşananlar ise, bu tablonun daha ağırdır. Derinleşen ekonomik krizde sermaye sınıfı ceplerini daha fazla doldururken, biz işçilerin çalışma koşulları ağırlaşıyor, hayat pahalılığı ile ücretlerimiz her gün daha fazla eriyor. Son yılların en yüksek enflasyonu ile karşı karşıya olan Türkiye'de, öyle ki ücretlerimize aldığımız zamlar bile elimize geçmeden anlamını yitirmektedir. Beslenme, ulaşım, ısınma, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçlarımıza artık biz işçiler çok daha zor ulaşıyoruz. Hayat pahalılığının katlanılmaz boyutu, Türkiye'de kuyrukları daha da arttırmaktadır. Yağ kuyruğundan ekmek kuyruğuna kadar birçok yerde işçi ve emekçiler daha ucuza gıda alabilmek için saatlerce beklemektedir. Bununla beraber, vahim bir tabloda işsizliğin katlanarak artması, iş cinayetlerinin, hak gasplarının, işten atmaların artık bizim için olağan bir duruma gelmeye başlamasıdır.

Yaşanan bu tablonun tek sebebi vardır o da kanımızı emen kapitalistlerin doymak bilmez kar hırslarıdır. Öyle ki bizler açlık ve yoksullukla boğuşurken, sermayedarlar her gün yeni kar rekorları açıklıyorlar. En yakın örneği KOÇ sermayesidir. Sırtımızdan kazandıkları ile diğer ülkelerde yeni fabrikalar açarak kazancını katlamakta ama bizleri fabrikalarda dağıtılan bir şişe suyu bile çocuğumuza götürmek zorunda bırakacak kadar yoksulluğa mahkum etmektedir.

Ülkeyi yöneten AKP-MHP iktidarı ise baskı ve yasakları arttırarak, uyguladıkları sosyo ekonomik politikalarla sermayeyi ihya ederken, bizlerin

Sömürü ve köleliğe karşı, baskı ve yasaklara karşı, kendimizin ve ailemizin geleceğini kazanmak için bu 1 Mayıs'ı güçlü bir şekilde örgütlemek hepimizin sorumluluğudur.

sırtına yeni semerler eklemektedir. Diğer düzen partileri ise içi boş vaatlerle bizlere çözüm olarak seçimleri göstermektedir. Gerçekte olan niyetleri ise sermayenin iktidarını korumak ve öfkemizi dindirip sömürüyü devam ettirmekten başka bir şey değildir. Ancak şunu iyi bilmeliyiz ki bizim sorunlarımıza çözüm güçlendirilmiş parlamenter sistem vb. tartışmalarla sermaye düzeninin nasıl yönetildiği değil. Bizim için çözüm artı değer sömürüsünün son bulmasıdır.

Tüm bunlara ek fabrikalarda bizlerin sırtında kambur olan, her başkaldırımında karşımızda beliren sendikal bürokrasidir. Metalde son sözleşme sürecinde taslağın revize edilmesi çığlıklarımıza kulakların tıkanması aslında herşeyi özetlemektedir. Bir tarafta enflasyon zammını zafer diye yutturmaya çalışarak fabrikalarda korku ve baskı yayanlar, bir tarafta mücadelemize her türlü ket vuranlar.

İşçi sınıfı olarak bu olumsuz koşullardan kurtuluş yine bizim ellerimizde, bizim vereceğimiz dışı dış

mücadelededir. Yakın dönemde yaşanan direnişler, fiili grevler tutulması gereken yolu göstermektedir. İşte sözleşmeyi tanımayan Çimsataş işçileri, ücretlerini arttırmak isteyen tekstil ve çorap işçileri, çalışma koşullarını düzeltmek isteyen gemi söküm, Farplas, Trendyol, Migros işçileri...

Önümüzde temelde karşıt, iki sınıfın karşı karşıya geldiği "Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma günü" 1 Mayıs var. Bu 1 Mayıs başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını birlik olmaya, mücadeleye çağırıyor. Tüm işçi sınıfını kavgaya davet ediyor. Öfke ve tepkilerimizin büyüyerek geliştiği bu dönemi güçlendirerek birliğimizi, örgütlülüğümüzü büyütme çağırıyor. Sömürü ve köleliğe karşı, baskı ve yasaklara karşı, kendimizin ve ailemizin geleceğini kazanmak için bu 1 Mayıs'ı güçlü bir şekilde örgütlemek hepimizin sorumluluğudur. Vakit geçirmeden fabrikalarımızda "1 Mayıs komitelerini" kurmanın, taleplerimizi oluşturmanın zamanıdır.

HAYAT PAHALILIĞI...

Toplumun büyük kesimi zam ve vergiler altında ezilip diğer yandan giderek ağırlaşan çalışma koşulları, düşük ücretler ve işsizlik sarmalında sürüklenirken...

1 MAYIS'A...

...zaten sınırlı olan mevcut haklarımıza saldırdığı, toplumsal sorunların derinleşerek arttığı, gelen zamların dur durak bilmediği bu dönemde yaklaşan 1 Mayıs büyük bir önem taşıyor.

FARPLAS'TA DİRENİŞ...

Ancak, mevcut zayıflıklarla sonuç elde edilemeyeceği de açıktı. Metal işçileri bu direnişten deneyimler çıkartmalı, sınıf mücadelesinde bu deneyimlerle hareket etmelidir.

METAL TİS'LERİ VE ENFLASYON

Bu oyunu bozmak ancak metal işçisinin örgütlü birliği ve mücadelesi ile olanaklı olabilir. Seyirci kalmaya devam edersek kaybetmeye devam edeceğiz.

Metal TİS'lerinde imzalanan satış sözleşmesinde ilk altı ay geride kaldı. Alınan hiçbir hak olmadığı gibi yaşam giderleri karşısında metal işçilerinin gerçek ücreti eridi gitti. Mart ayı enflasyon farkı ise, metal işçisinin yaşanan çok yönlü kriz koşullarında ancak ölümü görüp sıtmaya razı olmasını sağladı. Evimize giren herşey ama herşey üç katı dört katı artarken enflasyon zammı almak malesef yoksulluğumuzun en açık göstergesidir. Uzun lafın kisası enflasyon zammı bir aldatmacadan başka birşey değildir. Kaldı ki gerçek enflasyon bile dile getirilmiyor. Türk Metal'in göstermelik %41.93 enflasyonu sermaye ve satılık

TM arasında tiyatro oyununun küçük bir sahnesidir. Bu oyunu yazar MESS kodamanları, oyuncular olarak da sendika bürokratlarını seçmiştir. Onlar bu oyunda üzerlerine düşeni yapıyor. Metal işçileri ise malesef seyirci kalıyor. İşte bu yüzden MESS kodamanlarının serveti bizden çaldıkları ile büyümeye devam ediyor. Ancak metal işçisinin gırtlığına giren bir lokma ekmek bile küçülmeye devam ediyor. Bu oyunu bozmak ancak metal işçisinin örgütlü birliği ve mücadelesi ile olanaklı olabilir. Seyirci kalmaya devam edersek kaybetmeye devam edeceğiz.

HAYDİ TRAKYA METAL İŞÇİLERİ SÖMÜRÜYE VE İHANETE DUR DE!

Metal işçileri olarak her geçen gün daha fazla yoksullaşıyoruz. Pandemiydi, ekonomik kriziydi, her şey daha kötüye gidiyor. Daha da kötüye gideceğinin işaretleri her gün gelen yeni zamlarla, hayat pahalılığının artmasıyla çok açık değil mi? Bununla beraber çalıştığımız fabrikalarda patronlar daha fazla kazanmaya, servetlerini arttırmaya devam ediyor. Bizlerin sırtından milyonlar kazanırlarken, bizler ise daha yoğun çalışmamıza rağmen, ailemizin ve kendimizin insani ihtiyaçlarını bile karşılayamaz duruma geldik... Türkiye'nin en büyük fabrikalarında çalışıyoruz ama işyerindeki bir şişe suyu bile eve götürmeye çalışıyoruz. Kurumsal firmalar deniyor ama yemekte verilen zeytinden, meyvesine kadar birçok şeyi topluyor çocuklarımıza götürüyoruz. Artık sadece yoksulluk değil, açlıkla yüzyüze kaldık.

Bugünlerde bir de toplu sözleşme sürecini geride bıraktık ama dönüp baktığımızda bize kalan koca bir hiç! Ücretler yetersiz, çalışma koşulları ağır. Baskılar alabildiğince artmış durumda...

Bir de bunlara ek başımızda sanki iK'ymış gibi davranan, her fırsatta patronların çıkarlarını savunan Türk Metal var. Pevrul efendi sözleşmeyi allayıp pullayıp, bize zafer diye yutturmaya çalışıyor. Paranın değer kaybını gösteren enflasyonu bile zam diye gösterip, başarı hikayesi çıkartmaya çalışıyorlar.

Aylarca taslağın revize edilmesini dillendirdik ama sesimizi duymamazlıktan geldiler. Fabrikalarda her türlü kirli işleri çeviriyorlar. Kendilerine saltanat kurmuşlar. İstemedikleri biri oldu mu işten atıyorlar, istediklerini işe aldıyorlar. Kale Kilit'te yaşanan aynen bu değil miydi? Girdikleri her fabrikada bırakın

hak almayı, haklarımızı da kaybetmiyor muyuz? Samsung örneği halen gözümüzün önünde duruyor... Türk Metal girdiği her fabrikada önce hakimiyet kuruyor sonra da içerde baskı ve sömürü artıyor. Bir çok hakkımız gasp edildi. Patronla işbirliği içinde her yerde terör estiriyorlar. Bizleri ekmeğimizle tehdit ediyorlar. Kimilerimizi tatillerle satın almaya çalışıyorlar.

Fabrikalarda ağırlaşan çalışma koşulları, patronların kazandıkları devasa kazançların karşısında bizlerin kazandığı üç kuruşun sorumluluğu sermayedarlar ve onun uşağı Türk Metal olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz.

O zaman daha neyi bekliyoruz. Her gün daha kötüye giden bir yaşam, geleceğe kalacak olan sadece ağarmış saçlarımız olacak. Bundan daha ilerisi yok. Patron TM işbirliğini bozma zamanı gelmedi mi?

İlk olarak birbirimizle sorunlarımızı konuşalım, neler yapabileceğimizi tartışalım. Fabrikalarda bizleri temsil etmeyenlere meydanı bırakmayalım. Bölüm, bölüm, fabrika, fabrika birliklerimizi kuralım. Komitelerimizi kurup, kendi temsilcilerimizi seçelim. Metal İşçileri Birliği ile bağlarımızı güçlendirelim.

Haydi B/S/H, Arçelik, HEMA,

Haydi Kale Kilit, Samsung, Trakya Döküm,

Haydi Dinex, Hüppe, EGO işçileri

Şimdi birlik olma zamanı,

Şimdi hesap sorma zamanı,

Şimdi sömürüyü ve ihaneti durdurma zamanı...

HAYAT PAHALILIĞI KATLANILMAZ BOYUTTA!

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, hayat pahalılığının olduğunu belirterek "Ama insanların düne göre biraz daha az miktarda alabiliyor olsa da istedikleri her ürüne erişiminin olduğu bir ülkede yaşıyoruz" ifadelerini kullanıyor.

Toplumun büyük kesimi zam ve vergiler altında ezilip diğer yandan giderek ağırlaşan çalışma koşulları, düşük ücretler ve işsizlik sarmalında sürüklenirken ülkenin başındaki zat toplumla dalga geçer gibi açıklamalar yapıyor. Saraydakiler açık açık "camekanlara bakın suyla bile doyarsınız" diyor firavun misali.

Onlar ne kadar konuşursa konuşsun ne rakamlar ne yaşananlar söylemlerdeki gibi işlemiyor. 2022 yılı başlar başlamaz ekonomik krizin birinci elden faturasını ödeyen işçiler fabrikalarda üretim durdurarak, şaşaalı haberlerle anlatılan %50 asgari ücret zammının bir anlam taşımadığını göstermiş oldu. Sadece Antep'te bir ayda 12 bin işçi düşük ücretlere ve hayat pahalılığına karşı üretimi durdurdu. Diğer yandan Ankara, İstanbul, İzmir başta olmak üzere birçok kentte binlerce kişi elektrik ve doğalgaz faturalarına karşı sokağa çıktı, sendikalar, emek örgütleri ve siyasi partiler geçinemiyoruz mitingleri düzenledi.

Toplamda yaşananlar herkesi bir patlama noktasına getirirse de, yer yer fabrikada üretim durdurular, toplumda sokağa çıkma eğilimi yaratsa da örgütlü ve birleşik hareket etme kanallarının olmayışından kaynaklı insanlar şimdilik mevcut düzenin verdiği kısıntılarla yaşamaya devam ediyorlar. Oysa yaşadığımız hayat pahalılığı ne bugünün sorunu ne de kendi başına bu iktidarın. Toplumun %1'lik kesimine zenginlik, diğer kesimlerine sefalet sunan aslen kapitalist sistemin kendisidir.

Ve tepkimiz esas olarak bu sisteme karşı olmalıdır. Bugün Farplas'ta, Migros'ta, Trendyol'da, Aliğa Gemi Söküm'de, Pas South'ta, Antep'te yaşanan eylemler mücadele dinamikleri toplam yaşanan sürecin parça parça yansımalarıdır. Bu yansıyan direnişler arasında hem bir ortak mücadele örülmeli hem de toplumun toplam taleplerine eğilen bir program çizilmeli, örgütlü, örgütsüz tüm fabrikalara taşınmalı. 1 Mayıs'ta alanlarda fiili meşru mücadelenin, birleşik mücadelenin gerekliliği anlatılmalıdır.

Aliğa'dan bir işçi

İşsizlik (%)	Enflasyon (%)	Sefalet puanı
7.3	741	748.3
27.7	5.1	32.8
9.2	21.9	31.1
10.5	15.6	26.1
21.7	1.0	22.7
11.3	9.8	21.1
17.2	1.5	18.7
14.6	3.6	18.2
13.0	3.0	16.0
7.9	5.2	13.1

MİB'LI OL, GÜÇLÜ OL!

BİR METAL İŞÇİSİ

Metal İşçileri Birliği çalışmalarına katılmak, emeğine, geleceğine sahip çıkmak demektir. Hakkımız olanı almak için güçlerimizi birleştirmeliyiz..

İşçi sınıfı dünyadaki bütün zenginlikleri yaratandır. Ancak sermaye üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ile, emeğimizi sömürmekte ve ürettiğimiz bütün ürünlere el koymaktadır. Milyonlarca işçi-emekçi açlıkla, yoksullukla, canı pahasına çalışmak zorunda bırakılırken, onlar bizim sırtımızdan zenginliklerine zenginlik katmaktadır.

Bu düzeni ayakta tutmak için kendilerini işveren olarak nitelendirip, bizlere "biz olmazsak işsiz kalırsınız, aç kalırsınız" derler. Ancak gerçekler tam tersidir. Bizler üretmezsek, bizler çalışmazsak onlar aç kalırlar. Çünkü çalışan, üreten bizleriz. Onların zenginliği bizden çaldıklarından oluşmaktadır. Çalışan, üreten bizlerken bütün zenginliğe onların sahip olması kabul edilemezdir.

Bu düzeni devam ettirebilmek için baskıya başvuruyorlar. Fabrikalarımızda sürekli bir şekilde üretim baskısı yaşıyoruz. Bir araya gelmemiz, konuşmamız, yasal bir hak olmasına rağmen sendikal olmamız engellenmeye çalışılıyor. Sermayedarlar, ücretli kölelik düzenlerini bizlere dayatırken baştan aşağıya örgütlü oluşlarına yaslanıyorlar. Aynı şekilde bizlerin örgütsüzlüğü onların en büyük gücü oluyor. Bizler bu örgütsüzlüğümüze son vermezsek, köleliği kabullenmiş oluruz.

Elbette ki, sendikal olmak en doğal hakkımız. Ancak sadece sendikaya üye olmak yeterli değildir. Sendikalarımıza çöreklenmiş sendikal bürokrasi, bizlerin haklarını savunmaktan çok sermayeye hizmet etmektedirler. Bu tutumları bir çok işçiyi sendikalardan bile uzaklaştırmaktadır. Ancak bizlerin yapması gereken açıktır. Sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Sendika bürokratlarını def edebilmeliyiz.

Sermayeye karşı hakkımız olanı almak için de, sendikal bürokrasiye karşı mücadele etmek için de taban örgütlülüklerimizi kurmalıyız. Fabrikalarımızda işçi komitelerini kurmalı, bütün işçileri mücadelenin

öznesi haline getirebilmeliyiz. Bunu yapabilmek için öncü işçilerin adım atması, bir araya gelmesi çok önemli.

Bu noktada, Metal İşçileri Birliği olarak yıllardır aralıksız bir şekilde mücadelemizi sürdürüyoruz. İşçi sınıfının mücadelenin öznesi haline gelmesi için, sendikal bürokrasiye karşı, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışının hayata geçirilmesi için, taban örgütlülüklerimizin güçlenmesi için çalışmalarımız devam ediyor. İşçilerin sadece ekonomik haklar kazanması için değil, kapitalizme karşı da mücadeleyi büyütmek için, ücretli kölelik düzenini yıkmak için mücadele yürütüyoruz. Sermaye sınıfına karşı, işçi sınıfının örgütlü bir güç haline gelmesi gerektiği açık.

Birliğimiz yürüttüğü faaliyetlerle mücadelenin içindedir. Sendikalı-sendikasız ayrımı gözetmeksizin, hangi sendikaya üye olduğuna bakmadan metal işçilerini mücadeleye katmaya çalışıyoruz. Metal İşçileri Birliği'nin etkin bir sosyal medya çalışması olmasının yanı sıra, çalışmamız sadece bundan ibaret değil. Ancak birliğimizi karalamak için, sermayenin sözcüleri ve sendikal bürokrasi işçilere böyle lanse ettirmektedirler. Muhalif, mücadeleciler işçiler fişlenmekte, baskıya maruz kalmakta, işten atılmaktadır.

Bu saldırıları boşa düşürmek için de, sermayeye karşı mücadeleyi büyütmek için de birlik çalışmamızı güçlendirmeliyiz. Metal işçileri hakkı olanı almak için, Metal İşçileri Birliği çalışmalarına katılmalıdır. Sendikal mücadeleyi güçlendirmek için de, sendikal bürokrasiden hesap sormak için de, sermayeye karşı mücadele için de, sözleşme süreçlerinden kazanımla çıkmak için de MİB çalışmasının güçlenmesi çok önemlidir.

Metal işçilerine çağrımızdır: MİB'li ol! Güçlü ol! Metal İşçileri Birliği çalışmalarına katılmak, emeğine, geleceğine sahip çıkmak demektir. Hakkımız olanı almak için güçlerimizi birleştirmeliyiz..

OYAK RENAULT'TAN BİR İŞÇİ YAZDI!

Dünya içinde bulunduğu ekonomik krizi bir türlü aşamıyor ve hiç bir zaman üstesinden gelemeyeceği bu ekonomik krizin faturasını her zaman olduğu gibi işçilere ödetmeye devam ediyor.

Bir yandan pandemi, bir yandan elektronik parça tedarik sorunu, bir yandan enerji fiyatlarında fahiş artış, TL'nin hızla değer kaybı, yaşam pahalılığı ve son olarak Ukrayna ile Rusya arasında çıkan savaş...

Sebepler ne olursa olsun bu vahşetin faturasını her zaman işçiler ödüyor, savaşlarda canıyla veya mülteci olarak. Sözde barış dönemlerindeyse yoksulluğa ve sefaletle terkedilerek.

Savaş aynı zamanda Ukrayna'daki fabrikaları da vurmuş durumda. Renault'a tedarik sağlayan fabrikaların bir kısmının Ukrayna'da olması sonucunda Ukrayna'ya düşen bombalar aslında buradaki bizi de vuruyor. Tedarik sorunundan kaynaklı duruşlar yaşanıyor ve faturası bize kesiliyor. Emperyalist savaş hem can alıyor hem de tüm uluslardan işçileri yoksullaştırıyor.

Bu durumdan en çok etkilenen Renault, Tofaş ve onların tedarikçi fabrikalarında çalışan işçiler bu durumun faturasını ağır bir şekilde ödüyor. Hele ki bu fabrikalarda çalışan binlerce taşeron şirket çalışanı işçi ücretsiz olarak tamamen açlığa ve yoksulluğa terkediliyor.

TM'nin fabrika temsilcileri ise durumdan rahatsız olan ve sadece soru soran işçilere aba altından sopa göstererek tehdit ediyor.

İşçi kardeşlerim bilmelisiniz ki:

Bizim gerçek dostlarımız TM ve onun uşakları değildir bu yüzden gerçek dostlarımız, MİB'dir. MİB'in tecrübelerinden ve deneyimlerinden faydalanmalı ve MİB ile bütünleşmeyi başarmalıyız...

HAKLARIMIZ VE GELECEK

DÜNYA'DA 1 MAYIS!

Sanayi devriminden sonra Kapitalizmin hızla gelişmesi ile birlikte, dünya işçi sınıfı için çalışma şartları her geçen gün daha da fazla ağırlaşmış, zorunlu günlük çalışma süreleri 16 saate kadar uzamıştı. Bir proleter bayram gününü, uzun iş saatlerine karşı bir mücadele aracı olarak kullanma düşüncesi ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler 1856 yılında sekiz saatlik işgünü için gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek bir iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Avustralyalı işçilerin örneğini ilk izleyen Amerikalılar oldu. 1886'da 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler, 1 Mayıs'ta 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı ve 8 saatlik işgünü talebinde bulundu. Daha sonra uygulanan polisiye ve yasal baskılarla, işçilerin bu ölçekte bir gösteriyi tekrarlaması birkaç yıl engellendi. Yine de 1888'de bu yolda yeniden karar

aldılar ve gelecek gösterinin 1 Mayıs 1890'da olmasını kararlaştırdılar.

Bu sırada Avrupa'daki işçi hareketi de güçlendi ve canlandı. 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi sekiz saatlik işgünü talebini işçi sınıfının en önemli taleplerinden biri olarak kabul etti. Amerikalı işçilerin aldığı kararı da göz önünde bulunduran kongre 1 Mayıs'ı "Uluslararası İşçi Sınıfının Mücadele Günü" olarak kabul etti.

İlk 1 Mayıs'ta sekiz saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaşıldıktan sonra da 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve egemen sınıf karşısındaki mücadelesi devam ettiği ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece 1 Mayıs, işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olmaya devam etti.

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

Türkiye'de ise 1 Mayıs'ın Osmanlı döneminden itibaren kutlandığı bilinir. 1908-1909 yıllarındaki sınırlı kutlamalardan sonra 1911 yılında Selanik'te, 1912 yılında İstanbul'da kitlesel kutlamalar yapıldı.

Cumhuriyet döneminde burjuvazi önce bu günü kabullenir gibi görünse de sonrasında yasaklamalarla 1 Mayıs'ın ve işçi sınıfı mücadelesinin önüne geçmeye çalıştı. Baskı ve yasaklamalarla geçen uzun yılların ardından 1935'te 1 Mayıs günü hükümet tarafından bahar ve çiçek bayramı ilan edildi. İşçi sınıfının bu mücadele gününü istismar etme ve amacından saptırma çabaları '60 ihtilalinden sonra da sürdü. Bir dönem için 24 Temmuz işçi bayramı ilan edildi. İşçi hareketinin büyüyüp düzeni tehdit eden bir güce ulaştığı 70'li yılların ikinci yarısından itibaren 1 Mayıs yeniden kutlanmaya başlandı. 1976 1 Mayısındaki

Derinleşen ekonomik kriz karşısında Ocak ayından itibaren hemen hemen bütün sektörlerde gerçekleşen direnişler, grevler ve çeşitli eylemler bizlere, işçi sınıfı mücadelesinin gün ve gün geliştiğini göstermektedir. Ekonomik krizin alım gücümüzü yerle bir ettiği, sermaye iktidarının her fırsatta zaten sınırlı olan mevcut haklarımıza saldırdığı, toplumsal sorunların derinleşerek arttığı, gelen zamların dur durak bilmediği bu dönemde yaklaşan 1 Mayıs büyük bir önem taşıyor.

EĞİMİZ İÇİN 1 MAYIS'A

MAYIS!

görmekle kutlamadan sonra taksimdeki '77 1 Mayısına saldırı düzenlendi ve 34 işçi bu saldırıda hayatını kaybetti.

İşçi sınıfı bu saldırıya rağmen 1978 yılında 1 Mayıs'ı gene kitlesel bir biçimde kutladı. 1979'da ilan edilen sıkıyönetimin getirdiği yasaklamaya rağmen değişik illerde ve alanlarda kutlamalar yapıldı. 12 Eylül darbesinin ardından faşist askeri cunta 1 Mayıs'ı yasakladı. 12 Eylül darbesinin yol açtığı yılları bulan kesintinin ardından 1 Mayıs önce salonlarda sonra alanlarda yeniden kutlanmaya başlandı. Yasaklanan Taksim Meydanı tekrar işçi sınıfının gösterilerine sahne oldu. 2000'li yıllar boyunca düzenli olarak gerçekleşen 1 Mayıs eylemlerinin ardından Siyasal iktidar 2009 yılında 1 Mayıs'ı resmi tatil olarak kabul etmek zorunda kaldı.

1 MAYIS'TA BULUŞALIM!

1 Mayıs, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesini simgeleyen tarihsel bir gündür. Bu önemli günde iki sınıf, iki dünya karşı karşıya gelir. Dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler talepleri ile alanlara çıkarlar ve daha eşit adil ve sömürsüz bir dünyaya olan özlemlerini haykırırlar. 1 Mayıs sömürünün, savaşların, toplumsal eşitsizliklerin olmadığı; insanlığın barış içinde, kardeşçe bir yaşam sürdüğü sınırsız ve sınırsız bir dünya özlemini temsil etmektedir. Burjuvazinin tüm dünyada 1 Mayıs'a saldırması yoğun bir karalama kampanyası yürütmesi, yasak ve baskıları devreye sokması bu yüzdendir. Türkiye işçi sınıfı olarak 1 Mayıs'ı

çalışma koşullarımızın iyice katlanılmaz bir hale geldiği ardi arkası kesilmez zamlarla alım gücümüzün düştüğü, zaten sınırlı olan demokratik hak ve özgürlüklerimizin neredeyse tamamen gasp edildiği, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının yol açtığı yıkımdan kendi payımıza düşeni fazlasıyla aldığımız bir dönemde karşıyoruz. Ocak ayından itibaren başlayan eylemlilik dalgası işçi sınıfı ve emekçilerin artık bu saldırılara dur demek için harekete geçmeye başladığını gösteriyor. O zaman hepimizin yapması gereken bu mücadele gününde süregiden saldırılara izin vermeyeceğimizi göstermek için alanları doldurmaktır.

FARPLAS'TA DİRENİŞ SONLANDI!

Bir kez daha gördük ki, işçiler kendi komitelerini kurup taban inisiyatifini geliştirmediği sürece kazanım elde etmek imkansızdır.

Farplas'ta işçiler düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına karşı önemli bir adım attılar. Üretimi durdurup, taleplerini belirlediler ve Birleşik Metal'e üye olarak sendikali olma haklarını kullandılar. Farplas yönetimi ise vakit kazanmak için bir hafta süre isteyip işçileri baskı altına almaya çalıştı. 100'ü aşkın işçiyi işten çıkarttı, Türk Metal'i devreye sokarak işçilerin birliğini bozmaya çalıştı.

İlk andan itibaren cüretli bir adım atan işçiler gerçekleştirdikleri çatı eylemi ile kararlılıklarını gösterdiler. Ardından iki ayı bulan direniş gerçekleştirdiler. Ancak 2000 işçinin çalıştığı, onyıllardır sendika düşmanlığı ile bilinen Farplas'ta sermayeye diz çöktürmek için daha da fazlası yapılmalıydı.

İlk andan itibaren, yönetimin oyalama çabalarına karşı üretimden gelen gücü kullanmaktan geri durulmamalıydı. İçeride örgütlenme çalışması sıkı tutulmalı, Türk Metal hamlesinin boşa düşürülmesi için referandum söyleminden ötesi hayata geçirilmeliydi.

Direniş boyunca, işçilerin inisiyatif alacağı direniş komitesi ve içeride çalışmayı organize edecek fabrika komitesi kurulmalı kararlar işçilerin çoğunluğu ile alınmalı, hayata geçirilmeliydi. Direnişi yaymak için Farplas'ın iş yaptığı şirketlere yönelik eylemler düzenli hale gelmeli, dayanışma örgütlenmeliydi. Birleşik Metal üyesi binlerce işçinin bulunduğu Gebze'de hergün yüzlerce işçinin direniş alanına geldiği bir

planlamadan uzak durulması kabul edilebilir değildi.

Birçok işçi maddi zorluklarla karşılaştı. Kira ve faturalarını karşılayamayacak durumdayken, sendikanın bu noktada işçileri rahatlatacak bir maddi destek sunmaması, maddi dayanışmayı örgütlememesi işçileri daha da zorladı. Aylık 1500 liralık maddi destek ise yetersiz kaldı. Bütün bunlar dışarıda işçileri günden güne zayıflatırken, içeride yönetimin hamleleri ile örgütlülük zayıfladı.

İlk günden itibaren üretimden gelen gücü ile ortak bir şekilde davranan Farplas işçileri bunu devam ettirebilmeliydi. Ancak, bu noktada örgütlü bir tutum ve inisiyatiften yoksunluk, ipleri sendika yönetimine bırakmak ve direnişi fabrika önünde bekleyişe ve seslenmeye daraltmak en büyük handikapı.

Elbette işçiler sendika yönetimine baskı uygulayarak bir dizi eylem gerçekleştirdi. Ancak bunun ötesine geçilemedi. Yapılanlar yetersiz kaldı. Sonuç olarak işçilerin çoğunluğu arabulucuda anlaşma yoluna gittiler. Ve kısa bir süre sonra da direnişin sonlandığı açıklaması yapıldı.

Bir kez daha gördük ki, işçiler kendi komitelerini kurup taban inisiyatifini geliştirmediği sürece kazanım elde etmek imkansızdır. Elbette, tüm çabalara rağmen sonuç değişmeyebilirdi. Ancak, mevcut zayıflıklarla sonuç elde edilemeyeceği de açıktı. Metal işçileri bu direnişten deneyimler çıkartmalı, sınıf mücadelesinde bu deneyimlerle hareket etmelidir.

SINBO'DA İŞTEN ATMALAR DEVAM EDİYOR!

Sinbo'da yılbaşından beri süren işten atma saldırısı devam ediyor. Daralma bahanesiyle gerçekleşen bu işten atma saldırısı "yasalara" uygun olmayıp, yönetimin türlü ayak oyunları ile yapılıyor. Örnek vermek gerekirse arabulucu süreci fabrika içerisinde gerçekleştiriyordu. Sinbo yönetiminin bizzat tuttuğu arabulucu fabrikaya geliyor ve işten çıkarılan işçiye herhangi bir bilgi verilmeden belgeleri imzalaması isteniyordu. Sendikamız TOMİS'in bu durumu teşhir etmesiyle beraber artık fabrika içerisinde gerçekleşmeye bile, aynı süreç devam etmekte. Böylelikle işçinin dava açması engelleniyor, hukuki ve fiili hakları gasp ediliyor.

Diğer bir konu ise zam meselesi. Bu yıl yalnızca eski işçilere bir miktar zam yapıldı ki aslında bu da yaşadığımız ekonomik krize bakıldığında yapılmamış denilebilir. Bu vesileyle yaptığımız baskı nedeniyle yine yönetim tarafından "suspayı" olarak bizlere üç yüz liralık bir çek verildi. Kadın arkadaşlarımıza ise çalışmayan, bozuk ketteller 8 Mart günü güya hediye edildi. Evet, biz işçiler olarak aynı sorunları

yaşıyoruz. Haklarımız gasp edilmek isteniyor. Ağır ve insani olmayan koşullarda çalışıyoruz. Fabrikalar bir sömürü cehennemi ve patronlar bize üç kuruşu dahi çok görüyorlar. Tek istekleri bizlerin üzerinden daha fazla kâr edip, sermayelerine sermaye katmak. Biz örgütlü olmadığımız takdirde bu çark yine aynı şekilde işlemeye devam edecektir. Lakin birlik olduğumuzda ise sesimizi net ve tok bir şekilde haykırabileceğiz. Kararlı ve örgütlü durduğumuzda kolay kolay keyfi uygulamalar ve haksızlıklarla karşılaşmayacağız. Metal Fırtınadan alacağımız onlarca ders var. Bunlardan en önemlisi üretimden gelen gücümüzü kullanmak. Biliyoruz ki, birliğimiz sermayeyi yenecektir.

TOMİS üyesi bir Sinbo işçisi

SENDİKA BÜROKRATLARI SINIF DÜŞMANLARIDIR!

Sendikalar işçilerin en temel örgütlülüklerinden birisi. Kapitalizmin tarihi boyunca sermayedarlar, işçilerin örgütlülüklerine karşı tahammülsüz davranmışlardır. İşçilerin birliğini bozmak için her şeyi yapmışlardır. Ancak işçi sınıfı, kurdukları birlikleriyle, dayanışma sandıkları ile, sendikalar ile mücadelelerini büyütmüşlerdir.

Sermaye iktidarları sendikaları kabul etmek zorunda kalmış, işçilerin gücü karşısında geri adım atmışlardır. Ancak fırsatını buldukları her durumda örgütlülüklerine saldırmaktan geri durmamışlardır. Sendikal bürokratlarını sermayeye hizmet eden işçi sınıfı içindeki ajanlara dönüştürerek, sermayenin hizmetinde sendikalar kurarak, işçi sınıfının birliği ve mücadelesini hedef almışlardır.

Sendikalarda taban inisiyatifinin açığa çıkmasını engellemişler, yetkilerin tek elde toplandığı bir işleyiş hayata geçirmişlerdir. Sözleşme süreçlerinde sendika başkanlarına imza yetkisi verilmesinden, fabrikada temsilcilerin atanmasına kadar, işçilerin denetiminin, inisiyatifini olmadığı sendikal anlayışlar hakim kılınmıştır.

Ancak bu tablo, mücadeleyi ileri taşımaz. Tam tersine işçilerin sendikalardan uzaklaşmasına neden olur. Hele ki, ülkemizde sendikali olmak, işten atma sebebiyken ve sendikaların tablosu böyleyken işçiler sendikali olmaktan çekinir. Sendikal bürokrasi, artık işçilerden kopmuş, aidatlarımız üzerinden kurdukları saltanat ile oturdukları koltuklardan kalkmamaktadır. 2015'te Metal Fırtına en çok da işçilerin sendikal bürokrasiye karşı tepkileriyle ortaya çıkmıştır. İşçilerin tepkileri ile kendilerine çekidüzen verseler de bürokratik işleyiş değişmemektedir.

Sendika bürokratlarını ne zaman eleştiresek, bizler sendika düşmanı ilanı ediliriz. Ancak şu açıktır ki, sendika düşmanı olan onlardır. Onlar koltuk sevdalısıdır. Sınıf mücadelesinin karşısındadırlar.

İşçi sınıfı emeğine, haklarına, geleceğine sahip çıkmak istiyorsa, sendikal bürokrasiye karşı da mücadele yürütmelidir. Bunun için işçilerin mücadelede özne haline gelmesi, inisiyatifi eline alması gerekmektedir. Fabrikalarımızdan başlayarak söz-yetki-karar hakkımızı elde etmeliyiz. Sendikalarımızı denetlemeliyiz. Bütün kararları sendika bürokratlarına, temsilcilere bıraktığımız sürece onları değiştirmek çözüm olmayacaktır. Kişilerin değişmesi değil, işleyişin değişmesi gerekir. Bütün kararlar, sözleşmelerin imzalanması da dahil, işçilerin çoğunluğunun onayı ile alınmalıdır. Fabrika komiteleri belirleyici olmalıdır. Sendikal bürokrasiye karşı mücadele işçilerin inisiyatif almasından, ipleri eline almasından geçer.

Bir metal işçisi

8 MART'TAN 1 MAYIS'A...

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONU

Bu 1 Mayıs'ta işçi kadınlar olarak direnen kadın işçilerin yolunda bir adım öne çıkalım, taleplerimizi direnerek kazanalım!

8 Mart'tan 1 Mayıs'a baskıya, sömürüye, şiddete karşı taleplerimiz için direnelim! Kadın işçiler olarak yaşadığımız pek çok sorun karşısında mücadele etmekten başka seçeneğimiz bulunmuyor. Kuşkusuz biz işçi kadınların pek çok talebi işçi sınıfının genel mücadele taleplerinin bir parçası. Ama bir yandan da kadın olmamızdan kaynaklı daha özgün taleplerimiz bulunmakta. Bu talepleri işçi sınıfının genel mücadele taleplerinin parçası haline getirebilmemiz, erkek işçiler tarafından da sahiplenilmesini sağlayabilmemiz gerekiyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü geride kaldı. Dünyada ve Türkiye'de bir kez daha kadınlar kitlesel olarak sokaklara çıktılar, taleplerini haykırdılar, sömürü düzenine karşı tepkilerini ortaya koydular.

Tüm yasak ve engellemelere rağmen kadınlar başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında alanlarda krize, hayat pahalılığına, sömürüye, cinsel baskı ve ayrımcılığa, kadına yönelik şiddete,

savaşa, siyasi tutsaklar üzerindeki baskılara karşı seslerini yükselttiler. Bu eylemlerde Kürt kadınlarının yoğun katılımı da dikkat çekiciydi.

Bu 8 Mart'ın bir diğer anlamlı yanı ise direniş alanlarında gerçekleşen 8 Mart eylemleriydi. Gebze'de Farplas, Çerkezköy'de ise Pas South'ta direnen kadın işçilerin çağrısıyla 8 Mart ruhu direniş alanlarına taşınmış oldu. Ayrıca direnişçi kadınlar İstanbul'daki eylemlere katılarak istem ve taleplerini burada da dile getirdiler.

Gerçekleşen 8 Mart eylemleri hem sınıf hareketine hem de biz kadınların mücadelesine güç kattı.

Şimdi 8 Mart'tan aldığımız bu güçle taleplerimize daha güçlü sarılma ve mücadeleyi daha da büyütme zamanı!

Önümüzde işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs bulunuyor. Bu 1 Mayıs'ta işçi kadınlar olarak direnen kadın işçilerin yolunda bir adım öne çıkalım, taleplerimizi direnerek kazanalım!

SALCOMP'DA MÜCADELE SÜRÜYOR!

Avcılar'da bulunan Xiaomi Salcomp fabrikası Çin menşeli sermaye grubudur. Hindistan, Endonezya ve Çin gibi ucuz işgücü olarak görülen ülkelerde özellikle üretim yapıyorlar. Elbette ucuz iş gücü olarak Türkiye'yi de boş bırakmıyorlar. Fabrika; pandemi ile birlikte derinleşen kriz koşullarında, işsizlik korkusunun arttığı bir dönemde Türkiye'de kuruldu. Salcomp şirketi Xiaomi elektronik ürünlerinin ürettiği bir şirket.

Yabancı sermayeye çağrı yapıp Çin modeline benzer bir ekonomi politikasını uygulayacağız diyenler, aslında Türkiye'yi ucuz iş gücü cennetine dönüştürdüler. İlk kurulduğu zamanlarda daha inşaatı bitmeden işçi çalıştırmaya başladılar. Konteynerden yapılmış yemekhanede işçilerin titreye titreye yemek yediği biliniyor. Tuvaletlere turnike konuluyor ve en fazla günde iki defa tuvalete gidebiliyorsun. Çoğu kadın işçilerin çalıştığı bir fabrikada, bu sebepten dolayı işten atılmalar yaşanıyor. Verdikleri asgari ücret bile eksik yatırılıyor. Eksik ücreti sorgulayanlar işten çıkarılıyor. İşten çıkarmalar sık yaşandığı için işçiler kurbanlık koyun gibi sıralarını bekliyorlardı.

İşten çıkarmalar işçilerin en yakıcı sorunu durumunda. Başta güvencesiz çalışmaya karşı daha iyi koşullar ve daha iyi ücretler için işçiler Türk Metal sendikasında örgütlendiler. Salcomp patronunun cevabı 170 işçiyi 25/2 (kod 29) ile işten çıkartmak oldu. İşçiler Türk Metal sendikasının katılımıyla fabrika önünde direnişe geçtiler. Direniş dayanışma eylemleriyle kazandı ve işçiler işbaşı yaptı. Fabrikada işçiler 50+1 sendika yetkilerini yakalamasına rağmen Salcomp

patronu işçilerin sendika haklarını tanımadı. İşçiler sendika hakları için aralıklı bir şekilde üretimi durdurdular. 9 Eylül 2021 tarihinde Türk Metal Sendikası Salcomp Xiaomi de yetkiyi aldı. Sendika yöneticileri yetkiyi aldıktan sonra işçilere "Artık kimse ben işten çıkartılmıyım diye korkmayın artık Türk Metal var" sözleriyle vaatler vermişti. Fakat Türk Metal Sendikası birçok fabrikada olduğu gibi burada da kendine yakışanı yapıp; işten çıkartılacak olan listeyi bizzat kendisi hazırladı. Patron-sendika ortaklığıyla 110 işçi işten atıldı.

Bugüne kadar işçilerin aidaatlarıyla sefa süren TM çetesi işçinin sendikası olmak yerine patronun maşası rolüne bürünerek kirli tarihine yeni bir leke daha ekledi. İşçiler işten atılmanın keyfi olduğunu ve sendikanın işçilere sahip çıkmak yerine, çalışmaya devam eden işçilere atılan işçilere desteğe gitmeyin dayatmasında bulunduğunu ifade ediyorlar. Deneyimler bir kez daha gösteriyorki işçilerin patronlara karşı mücadele ederken sendika ağalarına karşı da mücadele etmesi gerekiyor.

METAL İŞÇİSİNİN SESİ, SOLUĞU, SIKILI YUMRUĞU!

İletişim

web: metaliscileribirligi.com

mail: metaliscileribirligi@gmail.com

facebook: [Metal İşçileri Birliği - MİB](https://www.facebook.com/MetalIsçileriBirliđi-MİB)

İstanbul - Esenyurt İşçilerin Birliği Derneği (Esenyurt İşçi Kültür Evi)

Yenikent Mah. Şehit Serkan Temeloğlu Sok. 25/A (Eskule otoparkı girişi karşı sokağı) Esenyurt
Tel: 0536 610 03 37

İstanbul - Ümraniye İşçilerin Birliği Derneği

Tel: 0535 257 70 99

İstanbul - Sefaköy İşçilerin Birliği Derneği

Kartaltepe Mh. Mesir Sk. No:4 Kat:4 Daire:7
Tel: 0212 697 71 53 - 0536 714 62 06

İstanbul - Gaziosmanpaşa

Tel: 0536 714 62 06

Gebze İşçilerin Birliği Derneği

Hacı Halil Mh. Hükümet cad. 1212 sk. Bostan İş Merkezi Kat:1 Gebze Tel: 0542 843 16 01

Ankara - Sincan İşçi Birliği

Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8 Tel: 0551 597 74 70

Ankara - Mamak İşçi Kültür Evi

Tuzluca Mah. 586. Sok. 2/A - Tel: 0312 364 06 90

mamak.iscikulturevi@gmail.com

Çukurova - Metal İşçileri Birliği

Tel: 0546 950 72 06

Bursa - İşçilerin Birliği Derneği

Başaran İşhanı Kat:4 No:14 Heykel

Kayseri - İşçilerin Birliği Derneği

Sahabiye Mah. Mersin Sok. Sim İşhanı No:403 Kat:4 Kocasinan - Tel: 0352 222 00 07

Trakya - Metal İşçileri Birliği

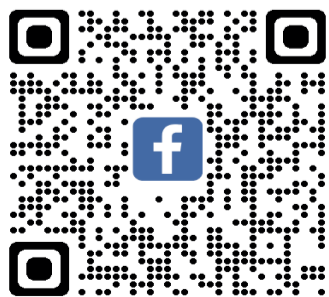
Kemalettin Mah. Omurtak Cad. Gür İşmerkezi
No:180/133 Çorlu - Tel: 0551 979 87 38

1 MAYIS'TA TALEPLERİMİZ İÇİN BİRLEŞELİM!

- * Ücretler yükseltsin zamlar geri alınsın.
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi.
- * Her türlü dolaylı vergi kaldırılınsın. Artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın.
- * 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası, 2 günlük kesintisiz hafta tatili.
- * Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut.
- * Herkese parasız sağlık hizmeti, parasız eğitim
- * Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı.
- * Sınırsız grev ve genel grev hakkı tanınsın, Lokavt yasaklansın.
- * Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü.
- * Emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır
- * Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin, NATO'dan çıkılsın, üstler kapatılsın.
- * Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.

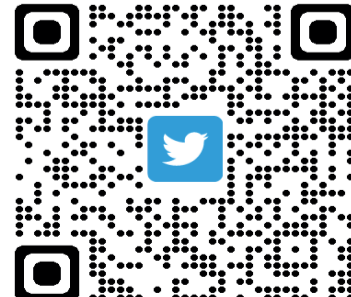
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

metaliscileribirligi.mib

metal_iscileri_birligi

metalmib

metaliscileribirligi.com